

rint, et ad illius titulum ab Episcopo, in cuius Dioecesi est beneficium, promoveri petierint, praeter literas testimoniales super eorum natalibus, aetate, vita et moribus, iuxta Constit. felicitis record. Innocentii Papae XII, quae incipit Speculatores impetrandas, examen quoque coram domicili Episcopo, si in eius Dioecesim sint reversuri, super scientia et idoneitate, ut dictum est, subire teneantur; neque testimoniales literas ullatenus concedi volumus, nisi praevio antedicto examine, habiles ad Ordinem approbari meruerint. Beneficium autem ad congruam vitae sustentationem ita erit, ut absolute, iuxta taxam, moremve propriae Dioecesis ad quam Ordinandus sit rediturus, sufficiens esse iudicetur.

Igitur ex Concilio Romano non quaelibet commoratio, sed domicilium proprie dictum requiritur ut quis Clericus ordinandus teneatur coram domicili Episcopo, et quidem ea conditione ut ad eius Dioecesim sit reversurus, examen subire. At Clerici exteri Romae commorantes plerumque studiorum causa ibi sunt; ideoque nullam intentionem ibi domicilium figendi plerumque habent; qua de causa eis dispositio Concilii Romani applicari non potest. De cetero ut in casu ordinandus a proprio Episcopo examen subire Romae teneatur, constare ante debet de eius domicilio. Ni igitur constiterit, examen subire non tenetur.

At si in examine Romae peracto Clerici saeculares exteri reiecti fuerint, suspensionem incurrunt etiam si a proprio Episcopo ordinentur, ut supra observavimus, iuxta dubium a particulari Congregatione sub Alexandro VII.

Observandum tamen est, id intelligi debere de Clericis qui in urbe commorantur, vel etiam pergunt commorari postquam in examine reiecti fuerint. Si enim postquam reiecti in examine fuerint, Romam deserant, et ad propriam Dioecesim vel alias revertantur, suspensionem non incurrunt, si a proprio ordinentur Episcopo. Quod patet 1° ex ipsa proposita quaestione: An Clerici in urbe commorantes, et ab examinatore urbis reiecti, recipientes ordines a proprio ordinario, incidant in poenas edicti? *Commorantes*, dicunt, non qui commorati fuerint, et urbem deseruerint. 2° Ex quo nulla lege praecipitur eiusmodi Clericis ut examen renovare teneantur coram examinatore urbis. At id omnino indicendum fuerat, ne dubia in re orirentur. 3° Quia nulla causa apparet qua ab propriis Episcopis huiusmodi Clerici ordinari non possint postquam Romam deseruerint.

Neque difficultatem ingerere arbitramur edictum latum ab Eño Cardinali Urbis Vicario sub die 20 Martii 1743, in quo praescribit: « Licet autem per praemissa non interdicator Clericis, ab Urbe ad proprium Ordinarium remeanti-

bus, ab ipsomet Ordines suscipere; qui tamen a praedictis Examinatoribus Urbis semel fuerint reprobati, se sub eadem lege comprehensos, etiam relate ad proprium Ordinarium noverint et intelligant. »

Haec enim intelligenda sunt de iis Clericis exteris qui Romae commorantes vel studiorum vel alia de causa, in fraudem latorum decretorum ad proprios Episcopos remeabant Feriarum variis temporibus, ut ab iis ordines susciperent, postquam in examine coram Urbis examinatore peracto reiecti fuerant. Id patet ex lati edicti tenore, in quo inter alia haec habentur: « Ad declinandas providas Ordinationes (Summorum Pontificum) nullo praemisso examine coram Examinatoribus in Urbe deputatis, nullaque a Nobis reportata licentia, ad minores et Sacros, etiam Presbyteratus Ordines, sub obtentu dimissorialium suorum Ordinarium, extra Romanam Curiam promoveri inhiantes, propriam conscientiam censuris et poenis per memorata decreta latis illaqueare non vereantur; hinc ad occurrentium fraudibus eiusmodi, de mandato Sanctitatis Suae etc. Ergo fraudes et peccata per eiusmodi edictum caventur. At qui urbem omnino deserunt, postquam in examine Romae reiecti fuerint, nullam fraudem committunt, sed utuntur iure suo; ergo hi sub praefato edicto non comprehenduntur. Deinde relatum edi-

ctum nil aliud facit quam renovare praescriptiones tum a Bened. XIV, tum a praedecessoribus latis; in illis vero non prohibebantur Episcopi ordinare Clericos suos Romae ab examinatore reiectos, si hi Romanam urbem deserebant; ulterius hic faciunt rationes superius expositae; si enim Clerici illi ab proprio Episcopo ordinari non possunt a quo ordines suscipient? profecto non ab Cardinali Urbis Vicario qui in illos nullam potestatem habet; multo minus ab alio aliquo Episcopo; ergo tantum a proprio Episcopo.

Dicturi ne aliqui erunt, hos reiectos Clericos teneri examen coram Urbis examinatore renovare ut ordinari possint a proprio Episcopo? Sed ubi et quo tempore haec lata fuit lex? Et sine lege, quomodo obligatio inducetur?

Neque quis in re inducat auctoritatem Romualdi Honorante, qui in *Praxi Secret. Tribunalis Urbis Vicarii Cap. XII, pag. 382. Edit. 1746*, loquens de absolute suspensionis huiusmodi, affirmat eam non concedi nisi repetito examine: « Recurri etiam solet ad Summum Pontificem, qui pariter huiusmodi censurae absolute et irregularitatis dispensationem eidem Vicario remittit, a quo tamen de stylo non absolvuntur recurrentes, nisi praevio eorum examine, coram examinatore Urbis idonei reperti et approbati fuerint, ac exercitiis spiritualibus in domo

» missionis per decem dies continuos
 » vacaverint. » Haec inquam nocere
 nostrae sententiae non possunt; pri-
 mo quidem quia eiusmodi poena
 percelluntur omnes qui quomodo-
 cumque contra tenorem latorum
 edictorum ordinati fuerint. *Qui igitur
 contra formam prae laudati
 edicti, extra Romanam Curiam ad
 ordines promoventur. Ibid.*; ideoque
 etiam illi qui nullo dato examine
 ab aliis ordinantur et non a pro-
 prio Episcopo; secundo quia alle-
 gata dispositio non est lex, sed
 poena quaedam inducta de stylo
 Curiae ad compescendas fraudes
 huiusmodi Clericorum. Demum quia
 ipse Honorante postquam illa scri-
 pserit de iis qui absolute patriam
 repetunt, subdit: « Quod si quis
 » postquam in eadem alma Urbe
 » ultra quatuor menses commoratus
 » fuerit, negociis, seu studiis abso-
 » lutis patriam repetit, non ad fi-
 » nem praecise suscipiendi ordines
 » sed animo inibi permanendi, po-
 » terit in eo casu, proprio Ordina-
 » rio impedito, vel Ordinationes non
 » habente, cum litteris dimissoria-
 » libus eiusdem, a quocumque alio
 » catholico antistite.... extra Roma-
 » nam Curiam licite promoveri, quin
 » poenas in praememorato edicto
 » editas, tam ipse quam Episcopus
 » ordinans incurrant, et ratio, quia
 » in eo casu neque fraus neque do-
 » lus ullo modo interveniunt. Prae-
 » terquam quod esset lex nimis
 » dura, saltem respectu Ultramon-
 » tanorum, si post moram per di-

» ctum tempus in Urbe habitam,
 » quocumque futuro tempore. . . .
 » ad urbem accedere pro suscipien-
 » dis Ordinibus omnino obligaren-
 » tur; neque credendum est, quod
 » Summi Pontifices ad hoc huius-
 » modi promovendos, cum tanto in-
 » commodo ac dispendio obligare
 » voluerint. »

Atqui nemo negabit eiusmodi ar-
 gumenta valere etiam pro iis qui
 in examine reiecti Urbem deserunt
 et patriam repetunt. Et hi enim id
 peragunt sine ulla fraude et dolo,
 et hi quocumque futuro tempore
 pro suscipiendis ordinibus Romam
 redire cogentur, et hi dispendio
 et incommodo gravarentur, habita
 praesertim illius temporis ratione.

Concludamus igitur eiusmodi Cle-
 ricos in examine Romae reiectos et
 Romam deserentes nulla lege im-
 pediri quominus a proprio Episcopo
 ordines suscipiant. Hanc autem sen-
 tentiam et cl. Commentator Rea-
 tinus amplectitur qui *Commentar.
 n. 198* postquam scripserit; *imo*
 neque ab hoc (proprio Episcopo) *si*
in eo examine reiecti fuerint, sub-
 dit: « Haec non pertinent ad Re-
 » gulares, nec ad Laicos qui Ton-
 » suram, et ut puto, cum ea or-
 » dines recipiunt una simul. Nec
 » ad eos pertinent, qui ordinandi
 » quidem discedunt, sed non am-
 » plius reversuri. »

Subsument ne, prohibitionem
 hanc existere tum in relato edicto
 anni 1743, tum in relatis declara-
 tionibus Congregationis particularis

sub Alexandro VII? Atqui nihil in
 citatis documentis est quod respi-
 ciat clericos externos in examine
 Romae reiectos, et urbem omnino
 deserentes, ut vidimus.

Conditiones quibus tenentur Cle-
 rici Suburbicarii ne suspensionem
 incurrant, ex iis quae praemisi-
 mus satis sunt manifestae. Atta-
 men quantum attinet ad exercitia
 spiritualia peragenda in domo ur-
 bana Sacerdotum Missionis, et a
 quibus nec Emissus Cardinalis Vi-
 carius dispensare potest, sunt qui
 indulto gaudent. Atque sunt Regu-
 lares et Collegia sub stricta et for-
 mali eorum cura existentia, alumni
 Collegiorum Apostolicorum qui vi-
 gore Apostolicorum privilegiorum,
 ad Titulum Missionis et extra tem-
 pora ordinantur, uti sunt Alumni
 Collegii de Propaganda Fide, Ger-
 manici et Hungarici, Anglorum,
 Hibernorum, Scotorum, Graecorum
 et Maronitarum, quibus etiam accen-
 sendi sunt Alumni Collegii SS. Apo-
 stolorum Petri et Pauli a Pio Papa IX
 anno 1874 fundati.

Porro suspensio haec ab exerci-
 tio ordinis male suscepti in clericos
 lata perdurat ad beneplacitum Se-
 dis Apostolicae; ideoque ab ea
 tantum a Romano Pontifice absolvi
 possunt.

Sed praeter Clericos contra Ca-
 pitis praescripta ordinatos, suspen-

sione a Pontificalibus per annum
 percelluntur Episcopi ordinantes.

« Sub Pontificalium autem nomine,
 » inquit Giraldis *Expositio iuris Pon-
 » tificii Part. II, Sectio XXI, prae-
 » not. 1, pag. 825, col. 1*, praeter
 » Ordinum collationem, venire Pri-
 » mam Tonsuram, consecrationes
 » vasorum, Ecclesiarum, Virgi-
 » num, Chrismatis et Confirmatio-
 » nem; nec non benedictionem ve-
 » stium et Corporalium. Item omnes
 » actus Sacerdotales exercendos cum
 » apparatu Pontificali, mitra vide-
 » licet et baculo pastorali, puta Mis-
 » sam, aliave divina officia. »

Itaque quoniam per pontificalia
 intelligitur usus insignium pontifi-
 calium, ut mitrae, baculi pastoralis
 et pallii, idcirco suspensus a pontifi-
 calibus repellitur ab usu auctorita-
 tivo mitrae, baculi et pallii, id est,
 ab actibus ordinis episcopalis, qui
 cum praefatis insignibus, regulari-
 ter loquendo, fieri consueverunt.

Attamen quantum ad Clericalis
 Tonsurae collationem attinet, au-
 ctiores discrepant inter se, cum non-
 nulli affirmant Episcopum suspen-
 sionem incurrere sive eam confe-
 rat cum pontificalibus insigniis, sive
 non; et hanc sententiam tum an-
 tiqui tum recentiores auctores pro-
 pugnant, quos inter etiam clar.
 d' Annibale *Comment. num. 198,*
p. 117. (1)

(1) Citant etiam pro eiusmodi confirmanda sententia verba Benedicti XIV in
 Const. *Ad Audientiam* § 8. « In collatione Tonsurae et Ordinum Minorum Pon-
 tificalia exerceri; id quod infitari nemo potest, quemadmodum diligenter advertit
 Thesaurus in *Tractatu de poenis ecclesiasticis Part. 2. Verb. Episcopus, Cap. IV.*

At alii tum antiqui, tum recen-
tes negant Pontificalia exerceri in
privata Tonsurae collatione. Inter
antiquos hanc sententiam propugna-
vit doctissimus Giraldi *Expositio
iuris Pontificii Part. II, Sect. XXI,
Nota II, pag. 826*, quo loco scri-
bit: « Quod neque dictam suspen-
» sionem, aut aliam poenam incur-
» ret, si in aliena Dioecesi primam
» Tonsuram proprio subdito priva-
» tim conferat, quia ut notat Van-
» Espen Part. 1, tit. XVII, n. 12,
» cum Cardinali de Luca, haec dari
» potest sine Pontificalibus, et quia
» non est proprie Ordo, sed intro-
» ductio ad illum. »

Inter Commentatores vero Pianae
Constitutionis eandem sententiam
propugnant cl. Fr. Piatius *Comment.
pag. 307*, et clarissimi Scriptores
Ephemeridum *Nouvelle Revue Théolo-
gique Tom. XVII, pag. 271*, et alii.
Cum itaque ob Doctorum discrepan-
tiam non constet de evidenti legis
sensu, sententia insuper negans pro-
babilis sit, ut notat Bonacina, Epi-
scopus qui in casu privatim Ton-
suram conferret, non esset uti sus-
pensus a Pontificalibus iudicandus.

Haec autem suspensio per annum
durat; ideoque post annum per se
cessat; infra sed vero absolutio ab
Romano Pontifice petenda erit.

Circa eiusmodi suspensionem

n. 3. » Attamen tum Benedictus XIV, tum Thesaurus ita loquuntur de eiusmodi re
ut deprehendere non liceat an loquantur de huiusmodi collatione Tonsurae cum in-
signiis Pontificalibus, vel absque. Probabilius imo est eos loqui de tonsurae col-
latione cum pontificalibus insigniis, cum simul loquantur de collatione Ordinum,
qui sine pontificalibus insigniis conferri non possunt.

quaestio est inter Commentatores
an ea sit censura proprie dicta, vel
tantum poena. Et quidem Conrado
Memoriale de censuris scribit: « Ve-
rius est hanc non nisi meram esse
punctionem »: consequenter qui
eam violaret irregularitate non li-
garetur, quod certum est.

Quod autem haec suspensio sit
poena, non autem censura ex eo
deducunt, quod lata sit ad tempus
determinatum, scilicet per annum.

Attamen praestantissimi scripto-
res *de la Nouvelle Revue Théolo-
gique Tom. XVIII, pag. 271*, expo-
sita sententiae ideo contradicunt,
quia Constitutio *Apostolicae Sedis* de
unis censuris sollicita est, minime
de poenis, privationibus, nullitati-
bus actorum etc.; qua de causa ra-
tioni conforme videtur affirmare
quod R. Pontifex vel de veri no-
minis censura locutus sit dum hanc
innovavit suspensionem, vel saltem
quod ei tribuere voluerit eisdem
effectus.

Postremae sententiae nos suscri-
bendum esse putamus, non tamen
ob rationes expositas, sed quia sus-
pensiones a iure, quales sunt il-
lae omnes quae feruntur in *Constit.
Apostolicae Sedis*, sunt omnes veri
nominis censurae, nisi aliud constet,
fuerint in perpetuum, fuerint ad
tempus latae; ratio hinc adducta a

primae sententiae defensoribus pro
suspensionibus valet quae sunt ab
homine; quae vero adducitur ab iis
qui nostram sententiam defendunt,
locum non habet. Aque ita huic
Capiti finem imponimus.

APPENDIX XLIX.

**De Suspensione lata in Dignitates, vel Canonicos episcopali caractere
insignitos, qui regimen Ecclesiae conferunt nominato a potestate
laica, vel electo a Capitulo.**

Eiusmodi suspensio extra Con-
stitutionem *Apostolicae Sedis mo-
derationi* graditur; lata enim fuit
a Romano Pontifice Pio IX die 28
Augusti 1873 in Constitutione *Ro-
manus Pontifex* quam nos retuli-
mus *Vol 1. Commentariorum no-
strorum pag. 413*.

Ea porro in Constitutione infer-
tur excommunicatio Romano Pon-
tifici speciali modo reservata, et
privatio fructuum ecclesiasticorum
beneficiorum quorumcumque alio-
rumque reddituum ecclesiasticorum
a Canonicis et Dignitatibus respec-
tive obtentorum, si mortuo Epi-
scopo, audeant ad Ecclesiae regi-
men suscipere nominatum vel prae-
sentatum a potestate laica quacum-
que de causa, remoto exinde Vi-
cario Capitulari rite constituto. Ete-
nim, mortuo Episcopo, Ecclesia
vacans regenda est a Vicario Capi-
tulari rite constituto ad praesenta-
tionem usque litterarum Apostoli-
carum a novo Episcopo peragen-
dam; atque si contingat ut Vicarius
capitularis interea moriatur, novus
quidem Vicarius eligendus est,
numquam autem suscipiendus Epi-

scopus vel a Capitulo electus, vel
praesentatus a laica potestate.

Porro in Capitulares, quocum-
que nomine censentur, lata est ex-
communicatio speciali modo reser-
vata et privatio fructuum, uti supra
animadvertimus. At quoniam non
raro contingit ut inter Capitulares
sint etiam Episcopi, hinc Pius Pa-
pa IX in eos suspensione his ver-
bis animadvertit.

« Si vero aliqui ex praedictis
» (Canonicis) Episcopali caractere
» sint insigniti, in poenam suspen-
» sionis ab exercitio Pontificalium,
» et interdicti ab ingressu Ecclesiae
» ipso facto, absque ulla declara-
» tione incidunt Sanctae Sedi pa-
» riter reservatam. »

Ergo hanc suspensionem illi tan-
tum ex Capitulum componentibus
incurrunt, qui sunt episcopali cha-
ractere insigniti; et clarum est,
cum tantum Episcopi a Pontifica-
libus suspendi possint, vel ii qui
iurisdictione quasi episcopali pol-
lent, qui tamen hoc in Capite non
comprehenduntur, cum sermo in
eo sit de caractere episcopali qui
competit tantum episcopis proprie